

MARIA JOSEP ESCRIVÀ

ne potu...
3412301
"Ei lahko govoril s Turner"
Če predvidevamo, da ti bo kdo odgovoril,
bo to neki drug, glas.
Prezemi stavila, zamudi jih, proizredi jih.

Maria Josep Escrivà i Vidal (El Grau de Gandia, Valencijska dežela, 1968) je diplomirala iz španskega jezikoslovja na Univerzi v Valenciji in doktorirala iz katalonskega jezikoslovja. Ukvarja se s prevajanjem in lektoriranjem. Je avtorica naslednjih pesniških zbirk: *Šum diha* (pesniška nagrada Senyoriu d'Ausiàs March 1992), Valencia: Tres i quatre, 1993, *Tipaje po steklu* (pesniška nagrada Marià Manet 1997), Barcelona: Columna, 1998 in *Vsa imena žalosti*, Valencia, 2002. Skupaj s Pauom Sifom je pripravila antologijo *Oh, Valencia! (Pesmi 1017–2002)*, Caracixent: Edicions 96, 2003. Njene pesmi so bile objavljene v naslednjih antologijah: *Sodobne pesnice* (po izboru Vinyet Panyella), Barcelona: Institut Català de la Dona, 1999; *Dvanajst mladih valencijskih pesnikov* (po izboru Francesca Calafata in Marca Granella), Valencia: Tàndem, 2000, *21 pesnikov 21. stoletja*, Barcelona, Proa, 2001 in *Nezaustavljivi*, Barcelona: Proa, 2004. Od leta 1999 s sodelavci organizira pesniška srečanja, ki jo tudi po petih letih še vedno navdušujejo.

Biologija pesmi

Načeloma se mi zdi, da je vsako definiranje osebne poetike nepotrebno postavljanje meja ustvarjalni svobodi. Vsaka poetika naj namreč nastane iz procesa, v katerem se je izoblikovalo lastno literarno delo in naj bo njegov rezultat. Čisto nekaj drugega pa je, če je potem pesnik sposoben na metapoetični način opisati, kar je hotel izraziti ali nakazati s svojimi verzi.

Kljub tej uvodni pripombi lahko rečem, da se mi moje poetično ustvarjanje zdi posledica globoke ukoreninjenosti (v dobesednem smislu fizičnega stika med korenino in zemljo) v svetu. Pesem, ki nastaja iz takšne globine, je zadnja stopnja v procesu, predstavlja torej del, ki se razrašča med zemljo in nebom, v prostoru, kjer se lepota razvija kot nujno sredstvo v boju za preživetje. Natančno tako kot cvetlica, ki išče luči, se odene v pisane barve, izpuhteva vonjave, otrdi, če je treba, ki ima trnje, ostro kot želo, bi tudi pesem morala vzkliti kot po čudežu iz besed, ki živijo v zavetju zemlje.

Maria Josep Escrivà

Basen

Pajek plete vrtnice
z nevidnimi cvetnimi listi.
Potem čaka v bližini
steklene rože,
da bo smrt osvetlila
tisto čašo, ki jo poznata
samo vrtnica in pajek.

Prevod pesmi *Faula* iz zbirke *Tots els noms de la pena*
(*Vsa imena žalosti*), 2002

Miloščina

Mož, ki sedi na tleh, najbrž opazuje
samo noge,
medtem ko čaka.

Kajti skoraj vse noge hodijo
mimo kot reka, v kateri lebdijo na gladini
samo brezimna okostja lakiranih nohtov
in spomin na rožo, zataknjeno za uho.

Včasih kakšna cvetlica
zleti iz reke do njegovega klobuka,
ki odprt čaka
pod milim nebom.

Mož, ki sedi na tleh, umira
počasi pod težo svoje obsedenosti
s skeleti, ki mu tiščijo ramena k tlom.
Toda krčevito se oprijemlje vere v cvetlice,
ki lebdijo, dokler ne poniknejo v prazno.

To je največji in najtežji cilj:
opazovati eno stopalo za drugim in videti
le rože, kolikor več rož, toliko več sreče,
sreče, ki vse bolj raste, kolikor bolj se bliža spanec.

Kajti mož, ki sedi na tleh, spi,
medtem ko čaka na najbolj zaničevanem
bregu reke.

Prevod pesmi *Almoina* iz zbirke *Tots els noms de la pena*
(*Vsa imena žalosti*), 2002

Prizemna ljubezen

*Moji materi in očetu in krajem,
kjer sta onadva preprosto srečna*

Kakšno prvinsko skrivnost skriva mivka?
Za nekaj trenutkov se trava pozlati.
Za nekaj trenutkov, ki trajajo kot hrepenenje
po nedosegljivem. Nato bičevje raztrosi
dolge sence po močvirju na bregu morja
in luč je ponovno pravična do sveta.
Iz čeri v morju se jesenski
večer zdi privid, uvod v
prazen prostor znotraj nas, ko ni več
nobenega sonca in je vse, čeri
in morje in sence bičevja,
prekrila počasna bela tančica sna.
Po čem bo tedaj hrepenela mivka,
če sta vidva tako kot trava le kratka
obljuba, ki jo zarišejo zvezde?

Prevod pesmi *Un amor a frec de terra* iz zbirke *Set poemes*
capitals (*Sedem naglavnih pesmi*)

O morju, ki si ga delimo

Zrak zaniha ob vsakem vzletu ptice.
Mrak se spušča in ženska hodi
po onesveščenih plažah:
slani koraki, svetla koža.
Neko prepričanje jo žene naprej
vse do skalnega roba.
Nekaj časa premišlja, izbere si natančno
določen cilj in začne metati v morje drobtinice,
ki jih nosi v žepu.
Ženska se smeji, se spogleduje z valovi,
ko priplavajo ribe,
da bi ji pojedle nasmeh,
vse dokler ne ugasne lesk lusk,
potem v tišini opazuje, kako se vrača mir.
Tako vsakega večera obstaja
pot, ki vodi naravnost do zahajajočega sonca.
Vse dokler bo ženska – slana
koža, svetli koraki –
verjela v veliko poslanstvo
prihodov, ki ga skriva v žepu.
Kajti ribe ne bi nikoli več
priplavale, če ne bi imele upanja,
da se prikažejo roke,
tako srečne in široke, kot cvetovi magnolij.

Prevod pesmi *De mar compartida* iz zbirke *Tots els noms de la pena* (Vsa imena žalosti), 2002

V nasprotju z najstniki

Za Milo Ripoll Vila

Ob nekaterih večerih ti modrina pripoveduje,
da zunaj razdalje ne obstajajo.
In vrneš se v tišini, ne da bi razumela,
zakaj v uličnih svetilkah dozoreva nezadovoljstvo,
zakaj hodiš daleč proč od pasu,
ki omejuje vsako najstniško dobo
na nogavice, ki se jih spominjaš. So dnevi,
v katerih se ti med prsti napletejo žalostne mreže
in ti ne ostane druga tolažba kot misel,
da so se tvoji prsti razsuli med valove.
So trenutki ali celo stoletja, ko trajajo
nevidni pogledi prozornih ustnic,
ki si z vsakim ugrizom izmislijo nov poraz,
a jih niti včerajšnji glas ne more potrditi,
kotički v raju, zvestemu le
tebi, ki si sprejela, kar je blizu srca,
samoto, ki zre vate iz oči v oči.

Prevod pesmi *Adolescència a l'inrevés* iz zbirke *Set poemes capitals* (Sedem naglavnih pesmi)

Ptice selivke

Za Isidra in usodo, ki naju združuje

Danes si odšel proč:

ptice, ki letijo mimo vsak večer, odhajajo same.

Prevod pesmi *Aus migratòries* iz zbirke *Set poemes capitals* (Sedem naglavnih pesmi)

Ob svetlobi sveče

Prepušteni burji,
pestiči in rožni listi:
male bele ladjice,
ki plujejo s tokom.

Ruševine palač,
ki so ponovno vzcvetele,
obrasle od kaper.

Sova skovika.
Saj, ali sva ti in jaz sanje
ali resničnost?

Ob svetlobi sveče
se tišina topi
kot vosek.

Pod temnim nebom
se pod redkimi svetilkami bleščijo
grozdi akacij.

Zapišem, da te imam rada,
a besede kljub temu
ne vsebujejo ljubezni.

Prevod pesmi *Amb llum de ciri*, neobjavljena.

Prevedla Simona Škrabec